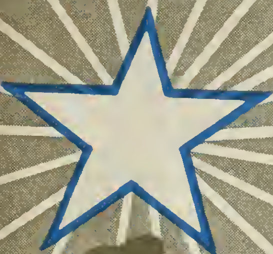
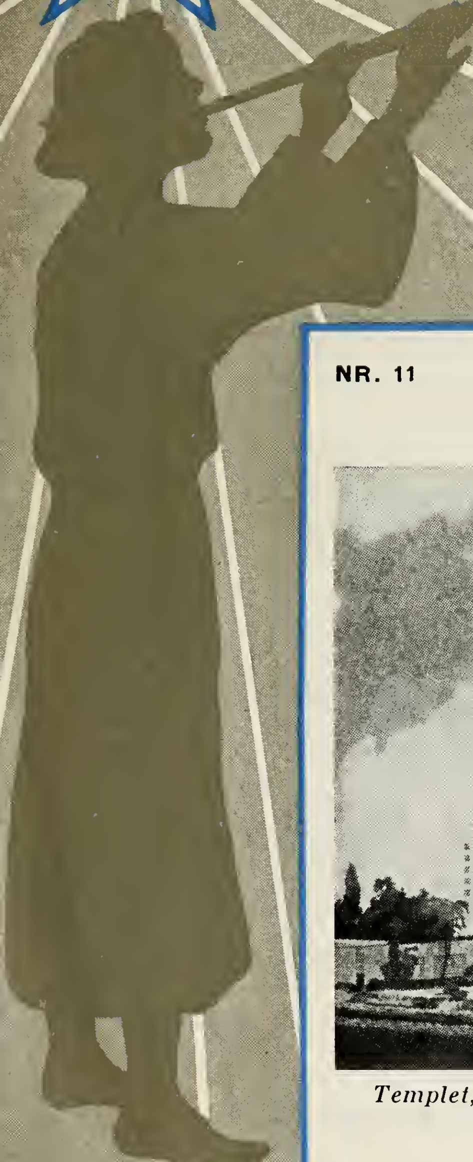
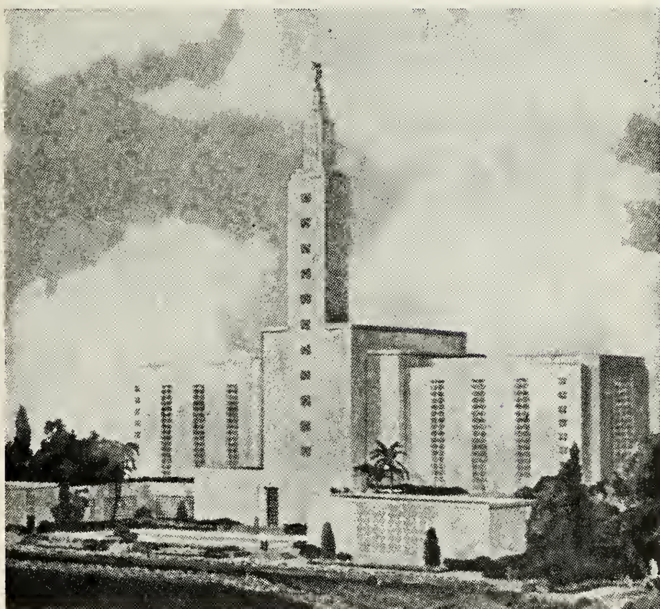
Skandinaviens Stjerne

NR. 11 NOVEMBER 1954 103. ÅRGANG

Templet, der er under opførelse i Los Angeles, Californien.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11 NOVEMBER 1954 103. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12. København F.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident
ansvarshavende red.

Mary Kaiser
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

SKANDINAVIENS STJERNE

= *en missionær*

Vis den til venner og bekendte

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Nu da året går på hæld, kunne jeg lide at sige et par ord til Stjernens læsere, som kan hjælpe dem til at få deres tiende og fasteoffer i orden, således som de er skitseret af Kirken, for at vi kan adlyde dem. Det er ikke nødvendigt for mig at gå i enkeltheder og forklare, hvad der menes med tiende. Hvis der er nogen, der ikke er klar over det, vil jeg bede Dem læse Lære og Pagter, afsnit 119. Det ser for mig ud, som om det altid har været svært for Kirkens medlemmer at betale en ærlig tiende. Vi kan gå tilbage til Det gamle Testamente, og Herren siger til folket. at de har bedraget ham med tiende og offerydelse. Læs Malakias 3:8-10.

Hvis vi bedrager Gud, skal vi ikke blive skuffede, hvis vi har svært ved at klare os. Herren vil ikke velsigne os, hvis vi ikke adlyder hans befalinger. »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte«.

Herren siger: »Bring hele tienden til forrådshuset (ikke halvdelen eller nogen anden del deraf, men den hele), så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger hærskarernes Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål«. (Mal. 3:10). Dette er en stor velsignelse hvis vi blot vil adlyde, men dette er ikke den eneste del af velsignelsen, men »Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger hærskarernes Herre. Og alle folkene skal love eder, fordi I har et yndigt land, siger hærskarers Herre.« (Mal. 3:11-12). Dette er Herrens tale til Malakias, og den fortæller ham, hvad folket har gjort, og hvad de skal gøre for at blive velsignet af Herren. Vi er ikke anderledes, vi har de samme love og de samme velsignelser. Enok og hans by blev taget op til Herren, fordi de tjente Herren og holdt hans befalinger. Vi har ingen byer, som vil blive taget op til himlen, men vi vil alle dø en dag, og vi vil ikke komme til det sted i himlen, vi ønsker, hvis vi ikke bereder os til det. En anden forjættelse, som Herren har givet os, er, at hvis vi betaler vor tiende, skal vi ikke brænde. Den siger ikke, at vi vil brænde, hvis vi ikke betaler tiende, men den siger ganske bestemt, at vi ikke vil brænde, hvis vi betaler vor tiende, så hvis vi betaler, ved vi, at vi er sikre, og velsignelserne er vore.

Jeg vil gerne give Dem nogle råd angående tiendebetaling. Der er kun een rigtig tid at betale tiende på, og det er, så snart vi modtager vore penge. Hvis vi tjener 100 kroner, som vi skal betale tiende af, er det let at betale 10 kroner, men hvis vi bruger de 90 kroner først og har Herrens 10 kroner tilovers, er det svært at betale dem, men det er ikke det værste. Hvis vi har brugt vore 90 kroner, kan han ikke velsigne os; men betal Herrens 10 kroner først, og jeg kan love Dem, at Herren vil velsigne Dem med de 90 kroner, således som han har forjættet. Herren fortalte Malakias, at hans folk var forbandet med en forbandelse, ja endog hele nationen, fordi de havde bedraget ham. Vi kan ikke vente, at han skal gøre anderledes med os. Så vi har to ting til gunst for os: en velsignelse forjættet og en forbandelse forhindret.

De sidste dages hellige er et lykkeligt folk, et velsignet folk, men vi er ikke så lykkelige og heller ikke så velsignede, som vi kunne være, hvis vi efterlevede alle evangeliets principper. Lad os igen henvise til Malakias; Herren taler ikke blot om tiende, men han siger, vi eller dette folk har ikke betalt deres offerydelse. Dette indbefatter fasteoffer, der hjælper de fattige, og det budgetfond, der holder vore bygninger i god stand og forbedrer dem. Herren venter meget af os, men vi venter mere af ham. Vi ønsker en bolig hos ham. Den bedste måde til at opnå den, er at lægge nogle penge i Herrens rige her på jorden, og derved vil vi samle skatte i himlen, som rust ikke kan fortære eller tyve bryde ind og stjæle. Jeg er sikker på, at den bedste måde til at få smukke gardiner og møbler og skønne vinduer i vor bolig der, er at sende lidt penge til at købe disse ting for. Hvis vi vil opbygge Guds rige på jorden med vort arbejde og vor tiende og vore offerydelser, vil han opbygge vort rige deroppe. De husker, at Herren sagde: »Jeg går bort for at gøre en plads rede for jer ... for at hvor jeg er, der skal I også være.« (Johs. 14:2-3).

Vi må lære, at med mindre vi er villige til at adlyde disse love, kan vi ikke arve velsignelsen, og så sikkert som vi lever, må vi, hvis vi er skyldige i at bruge Herrens penge, efter at vi har indgået den pagt med ham, at vi vil gøre hans vilje og holde hans befalinger, vente at blive fordømt for det. Herren gav os alle disse love og befalinger for at berede os til at arve det celestiale rige, og med mindre vi kan adlyde loven, kan vi ikke arve dette rige med al dets herlighed.

Fasteoffer og tiende i den danske mission er gået lidt ned i det sidste år. Jeg håber dette skyldes, at så mange af vore medlemmer er rejst til USA, og ikke fordi vi, der er her, undlader at gøre vor pligt. Vi beder, at Herren vil velsigne os, men med mindre vi efterlever loven, kan vi ikke modtage velsignelsen.

Må Herren velsigne os, må han styrke os, så vi kan se nødvendigheden af at efterleve og adlyde de love, hvorefter de velsignelser, vi venter, er forudsagt, så vi ikke skal blive skuffet, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Junius M. Sorensen
Missionspræsident

Fortsat artikel:

I EVANGELIETS NET

Historien om

ANNA KARINE GAARDEN WIDTSOE

Af JOHN A. WIDTSOE

Hun fandt snart ud af, hvordan hendes stilling var i det lille samfund. Søstrene præsenterede sig. Budskabet spredtes som en ild blandt hjemmene: Anna Gaarden Widtsoe og hendes søster var kommet tilbage som mormonmissionærer! Da søstrene prøvede at finde et sted at bo, lukkedes alle døre for dem. Efter

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

megen overtalelse tog en enfoldig familie, som var fremmed på øen, og som mente, at det at være godgørende var en kristen gerning, dem ind, og dér blev de, medens deres egen familie lukkede døren for dem. Intet afskrækkede de to søstre, som, det må siges til deres ros, aldrig manglede mod, fandt indpas, hvor kølig modtagelsen end var, i hvert eneste hus og fik en evangelisk samtale. Nabolandsbyen Hovik var mere tolerant, men overfor dem gik menneskelig venlighed intet steds til spilde. Efter nogle få dage vendte søstrene tilbage til Trondheim, bedrøvede over menneskers hårdhjertethed, men besluttede på, at de endnu skulle holde møder og prædike evangeliet i Titran, landsbyn, hvor de var født.

Søstrene besøgte Titran og nabo-landsbyerne fem gange under deres 4½ års missionsarbejde. For hvert besøg blev modstanden mildere. Til sidst blev de inviteret ind i hvert hjem og behandlet kongeligt. Ved de sidste to besøg holdt de møder og talte for fulde huse om Jesu Kristi gengivne evangelium. Men folk var bange. Præsten aflagde to eller flere besøg om året. Hvordan skulle de få deres forbindelse med mormonerne og hans instruktioner til at stemme? Søstrene kunne ikke omvende nogle af deres slægtninge, men fortidens voldsomme fordomme var fjernet. Dette var til stor trøst for søstrene, der følte, at de, eftersom de gentagne gange havde båret vidnesbyrd, havde frigjort sig for ansvar. Men de vedblev dog til deres dages ende at stå i stadig forbindelse med deres slægt i Norge, i Titran og andre steder og forsynede dem med mormon-litteratur.

De sidste måneder af deres mission var viet til intensiv søgen efter genealogiske oplysninger. De fik fat i folk, der kunne hjælpe dem; de tilbragte mange uger i arkiverne, og de besøgte hver eneste lokalitet, hvor de mente, at medlemmer af familien havde boet. De havde til en vis grad heldet med sig og bragte med sig tilbage en sammenhængende stamtavle, som blev grundlaget for den større stamtavle, som nu er i familiens besiddelse. Efter bedste evne forsøgte disse to trofaste, hengivne Kristi efterfølgere at gøre deres pligt mod levende og døde, mod slægt og fremmed.

Een rejse gemte enken næsten til slutningen af sin mission. Til sidst foretog hun imidlertid rejsen til Namsos, 125 km nord for Tronheim. Her besøgte hun gamle venner, skolen, som hun havde undervist i, og de resterende af sin mands kolleger. Så tog hun endelig mod til sig, og den 14. august 1907 tog hun til kirkegården og stod længe ved sin mands, skolelærerens grav. »Minderne fra fortiden fyldte mit hjerte til overflod«, skriver hun i sin dagbog. Så vendte hun tilbage til livet på jorden med dets pligter og velsignelser.

Det ville fylde et stort bind at fortælle om de mange oplevelser, som de kom ud for som missionærer. Det er det samme med enhver missionærhistorie. En ting er sikker: at søstrenes hengivne,

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

uophørlige og intelligente arbejde resulterede i meget godt. De kunne arbejde og få adgang til muligheder, der ikke var indenfor de mandlige missionærers rækkevidde. Der er en bestemt og betydningsfuld plads for kvinder i kirkens missionærsystem.

Den 26. oktober 1907 forlod søstrene Trondheim for at rejse til Christiania. 31. oktober fik de deres formelle afløsning, og den dag forlod de Norge for at rejse til deres hjem i Utah. På vejen besøgte de København, Berlin (hvor hun mødte mrs. Susa Young Gates, moder til den ældste søns hustru), Paris, London og mange andre steder. De havde stadig smag for nye scener og mere kundskab. Den 21. november sejlede de fra Liverpool på *s.s. Dominion*. 7. december, kl. 12,30 kom deres tog til Ogden. Dér tog John og Osborne imod dem. To timer senere var de i Salt Lake City. De evige bjerge så ned til dem som i tidligere tid. De var igen tilbage i Zion. Endnu et kapitel var afsluttet. De takkede Gud for hans nåde. Søstrene sov godt den nat.

KAPITEL XV.

Modningsår.

Enken var for anden gang kommet til »Zions dale«. Hvordan ville hun finde de helliges hjem efter disse års fraværelse? Det var det spørgsmål, der optog hende. Dagen efter sin ankomst, i den vestlige sols fulde lys, tog enken dalen, bjergene og den by, der var grundlagt af hendes folk, i øjesyn. Alt så godt ud, selv om naturen syntes afsveden og gold i modsætning til de norske bjerges yppighed. Hun var glad for at være hjemme igen. Det var hendes hjem!

Som det var hendes sædvane tog hun sindigt og nøgternt standpunkt til livets spørgsmål. Hun havde søgt efter og fundet sandheden; hun havde talt om den hjemme og ude; derfor måtte den blive hendes støttestav og vejleder. Gennem dens kraft måtte hun udvikle sit liv til at blive skikket og egnet til den evige høst. Virkeligheden af hendes gode himmelske Fader blev atter præget i hendes sind, Guds Søns selvopofrende lederstilling og hans sandhedselskende profet, Joseph Smiths høje hverv. Hendes hjerte slog varmt ved denne strøm af taknemmelige tanker. Hvor de Hellige er, der er mit hjem!

Tiderne havde skiftet for hendes familie. Under hendes fravær i missionsmarken havde Osborne giftet sig med Rose (Rosetta Rebekah) Homer, en charmerende, dygtig ung kvinde, som stammede fra en udmærket pioner-familie. Han havde truffet hende, medens han studerede ved Utah State Agricultural College. Han og hans brud boede i Salt Lake City, hvor han hurtigt avancerede ved de sidste dages helliges universitet, for til sidst at blive universitetets rektor. Efter at John midlertidigt havde været ansat ved Brigham Young universitetet, var han kommet tilbage

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Familien genforenet.

til Utah State Agricultural College, hvor han virkede som præsident (Rektor) for denne institution. Hun var ikke mere en fremmed i et fremmed land.

Efter sin hjemkomst fra missionsmarken besøgte hun først sin søn Osborne og hans familie i Salt Lake City; så var hun hos John og hans familie. Hun tog derefter fast bopæl i Salt Lake City, hvor noget senere hendes hjem, en lille moderne villa, blev bygget. Adressen var 310 Wall Street. Nu er den revet ned for at gøre plads for Utah State Capitol og dens lokaliteter. Livets ydre behageligheder var nu hendes, men dem tænkte hun i virkeligheden ikke så meget på.

Hun begyndte straks at opsøge dem, hovedsagelig emigranter, men også mange andre, som trængte til trøst og vejledning. Som før i tiden blev hendes hjem et samlingssted for drømmende ungdom og desillusioneret alderdom. Begge kategorier skænkede hun styrke og inspiration. Hun blev en livskunstner for de mange, der kom i hendes hjem. Hun fremhævede altid sine udtalelser med evangeliets sandheder. Hun harmedes hurtigt, når

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

nogen i mindste måde søgte at bagvaske Joseph Smiths guddommeligt inspirerede arbejde, han, som for hende var vor tids udvalgte fortolker af Jesus Kristus. Snesevis af mænd og kvinder bærer vidnesbyrd om den åndelige trøst og de sunde og praktiske råd, som de fik af »søster Widtsoe«.

Et medlem af kirken, der nylig var ankommet, og som ikke fandt forholdene efter sin smag, beklagede sig bittert over kirken og folket. Enken satte ham straks på plads: »Vi er kommet her for at opbygge Zion, ikke for at rive den ned«. Det budskab ændrede et livsløb.

En ung pige, der var kunstnerisk begavet, tog hun sig straks af og hjalp. Hendes egen natur havde fra barnsben bevæget sig i de åndelige tings rige. Digtere, malere, billedhuggere, ja, alle, som var i besiddelse af skabende kraft, omfattede hun med kærlighed og opmuntrede, for hun troede, at de bragte liv i den materielle eksistens. Den unge kunstnerindes kamp blev lettere, da enken sagde: »Du har evner og talent, verden trænger til dig; giv ikke op, du vil nå dit mål«.

De fattige tog hun sig af på samme måde. Hun kunne ikke sige nej til de fattiges bønner. Derfor gav hun af sine egne små indtægter, så hun ofte selv måtte mangle. Dog, når hun spiste sit tarvelige måltid, der undertiden bestod af tykmælk og kartofler (et sundt måltid), plejede hun at sige, at det smagte dejligt, fordi hun vidste, at den, der sidst havde aflagt hende besøg, havde nok at spise. De fattige elskede hende.

Under alt dette var hun lige så aktiv i kirken og i kommunale sager, som hun kunne være. Blandt skandinaverne var hun altid parat til at arbejde i forskellige komiteer. Hun tog del i arbejdet i Kvindelig hjælpeforening, som hun tilhørte. Hun var med til at stifte et norsk litterært selskab, *Norrønna-Laget*, som lagde vægt på litterære studier sammen med selskabelige sammenkomster. Hun var medlem af Utah Women's Press Club, en gruppe af Utahs kvindelige skribenter, som hun var præsident for i en periode. Når norsk-amerikanerne fejrede den norske uafhængighedsdag, var hun og hendes søster blandt de aktive. Enken var altid i besiddelse af iver og interesse for ny kundskab.

Hun interesserede sig meget for kommunale og politiske forhold, thi hun troede, at en god regeringsform afhang af de mænds og kvinders karakter, der blev valgt til de forskellige embeder. Derfor arbejdede hun under valgkampagner for de kandidater, som hun mente bedst egnede sig til at udføre et arbejde i det offentliges tjeneste. Hendes søster var lige så aktiv i sådanne sager.

Fra barn af var hun og hendes søster blevet undervist i håndarbejde og satte altid pris på håndlavede ting, især hvis de samtidig tjente huslige formål. Denne påskønnelse var ikke blot af teoretisk art, thi søstrene var altid beskæftiget med et eller an-

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

den håndarbejde, som de ved lejlighed udstillede. Ved et slags kobestævne i Utah modtog søster Widtsoe diplom for det bedste broderi og hendes soster for det bedste træskærerarbejde, der var udstillet. Deres medfodte sans for skonhed hjalp utvivlsomt meget i disse former for hjemmearbejde. Vor tids filosofer tilskynder folk i denne maskinalder til at beskæftige sig med et eller andet håndarbejde, både som et middel til at udfylde ledige stunder og som en forholdsregel mod sociale forstyrrelser, som ofte er et resultat af udelukkende maskinproduktion. Sjæl og legeme er nøje knyttet sammen. Det sundeste menneske er det, som på rette måde bruger alle sine evner.

Hun udfyldte mange poster, som årene gik. Hun gik altid til sine møder i tabernaklet og i wardet og fik megen glæde deraf. Hun elskede at høre præstedømmet diskutere evangeliets principper. Hun tænkte også på sine afdøde slægtninge ved at gore tempelarbejde for dem, selv om den storste byrde af det arbejde påhvilede hendes søster Petroline.

En vanskelighed måtte søster Widtsoe slås med i sit liv. Hun var en moden kvinde på 34 år, da hun kom til Amerika, en alder, i hvilken det er vanskeligt at lære et fremmed sprog uden akcent. Hun opnåede færdighed i at læse og skrive engelsk og forstå det talte ord. Men ganske naturligt følte hun sig friere i brugen af sit modersmål. Hun folte altid en vis indre forlegenhed, når hun, som hun vidste, talte engelsk på sin gebrokne måde. Sprog er en af de alvorligste hindringer og skranker mellem mennesker. Manglende evne til at forstå hinanden forer til misforståelse og mistro. De, der taler et lands sprog, forstår ofte ikke at vurdere de fremmedes og indvandrernes egenskaber, blot fordi disse ikke kan lægge sig den rigtige akcent til eller hurtigt nok anvende sproget. Dette var meget tydeligt i begyndelsen af Utahs historie, da det blev befolket af mormoner fra mange fremmede lande. I virkeligheden var de indfodte amerikanere ikke fri for uvenlighed, der skyldtes uvidenhed, i deres synspunkter og behandling af emigranten. Ihvertfald følte enken sig handicappet i sin lobebane blandt sit udvalgte folk på grund af sin gebrokne engelske akcent, som ikke var blevet bedre af årene i missionsmarken, og hun brugte derfor mere end nogensinde sine evner og sin energi blandt folk af sin egen nationale afstamning.

Fritiden i denne periode af hendes liv gav næring til den skabende kraft, som hun havde fået i vuggegave. Hun havde udtrykt sig i prosa og poesi fra barndommen, men talentet havde nodtvungent slumret under de hårde, vanskelige år i livets midte. Nu blev ønsket om at udtrykke sig litterært vakt påny. Poesi blev hovedaflobet for hendes folelser. Hendes vers afspejlede hendes egne sindsstemninger så vel som stemningerne

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

i den storslåede natur i det land, hvor hun boede og havde boet. Til tider nåede hun de virkelige højder i poetisk udtryksform og billedpragt, og sjældent skrev hun blot vers. Hun skrev naturligvis på norsk. Det ville være unyttigt at forsøge at gengive hendes arbejder på engelsk — poesi er i almindelighed umuligt at oversætte — men titlerne på hendes digte viser, at vision og følelse har været omfattende. Især fik verdens skonhed og dens folk hende til at svinge sig op i poetiske højder. Hendes kunst var altid ærbødig. Nogle af hendes digte blev optaget i *Bikuben* (en norsk-dansk avis i Salt Lake City), andre i den skandinaviske presse i øststaterne; de fleste af dem findes som manuskripter. Hendes digte gøres levende ved dybe, åndelige følelser, iklædt en levende, skønhedselskende fantasi — det er i sandhed digte. Hendes kæreste ønsker var fæstnet på papiret i linier, der rimer og er taktfaste. Selv hendes begravelsesønske var efterladt i en hjertegribende strofe. At være i besiddelse af og at kunne bruge de skabende evner gav hende megen sand trøst.

Hun glædede sig over fyndord, skabt af menneskelig visdom, og karakteristiske for Norge så vel som for andre lande, og hun skabte i virkeligheden en udmærket samling af en sådan hverdagens visdom. Hun tilføjede nogle af sine egne. Folgende uddrag giver en idé om denne samlings art:

Hun, som sjældent spinder, ved ikke, hvor hun skal finde Spinderok eller Garn.

En lang Rejse gør en let Byrde tung.

Eet Menneske kan kaste en Haandfuld Fjer op i Luften, men en hel Nation vil maaske ikke kunne samle dem.

Bagtalelse og Løgn kan muligvis høre op, men Virkningen deraf vil aldrig ophøre.

Hvis du ønsker at sige noget, der ikke vil blive gentaget, tal da godt om din Næste og Ven.

Nød lærer nogen Kvinde at spinde.

Der skal en stærk Ryg til at bære gode Dage.

Børn udfører Børns Arbejde.

Ligegyldigt hvor langt Maagen flyver, bruger den de samme Vinger.

Mine Forældre behøver ikke at have været daarlige, fordi jeg er det.

Selv om Jorden brændte, maatte vi blive paa den.

Den, der vil gøre enhver tilpas, maa staa tidligt op om Morgenen.

Store Ord og smaa Gerninger gaar sædvanligvis i Spand sammen.

Stor Kundskab og sand Kultur er ikke det samme. Sand Kultur kan findes i Arbejderens Hytte, for der er mange Ting, der ikke kan købes for Penge.

Ildesindede og ondskabsfulde Mennesker kræver de storste Dyder hos deres Næste.

De, der opstiller de fleste Betingelser for deres Lykke, er de ulykkeligste.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Hun havde også tid til at glæde sig over den prosa og poesi, der er skabt af alle tiders største ånder. Hun læste med klogskab. I hendes velforsynede bibliotek, som så slidt ud på grund af flittig brug, spændte emnerne fra videnskab over historie og filosofi til religion. Hun glædede sig som et barn over Nordens rige litteratur, som hun var blevet opfødt med i sin ungdom. Hun citerede ofte de kloge udtalelser, som findes i de gamle norske sagaer. Men mest slidt og oftest læst var Bibelen, Mormons Bog og Kirkens andre værker. Billig og værdiløs litteratur gik i papirkurven uden dikkedarer. Kulturens ånd fandtes i hendes hjem.

Tidens begivenheder holdt hendes interesse fangen. Hun læste i dem den menneskelige viljes virksomhed, opsat på sandhed eller løgn. Da den første verdenskrig brød ud, og før Amerika var gået med, sagde hun forsigtigt: »Studer lederne, og lad jeres følelser rette sig derefter. Tyskland lider under dårlig ledelse, som må overvindes.« Hun fulgte lokalpolitikens krumspring, sommetider med morskab. »Det gør ikke så meget, hvem der vinder«, plejede hun at sige, »blot vinderen er ærlig«. Der var intet kompliceret i hendes sind angående de menneskelige forhold; de var et resultat af individuel egnethed eller uegnethed. Det enkelte menneske var det, der optog hende.

(Fortsættes).

Tanker ved afløsningen som missionær.

Når dette læses, er jeg aflost fra min mission, og 2 år er forsvundet, som om de var 2 måneder.

Da soster Kaiser bad mig om at skrive en lille smule til Stjernen, så faldt det i mine tanker, at det sikkert ville være mest naturligt at nævne lidt om min mission. Jeg har lært meget i de to år, der er gået, og det har styrket mig og hjulpet mig, og jeg er sikker på, at det har givet mig en ballast for livet, en ballast, som vil have uendelig stor betydning.

Først af alt har jeg lært, at en mission ikke er nogen »dans på roser«. Når man først begynder, maler man alt i rosenrøde farver, alt er så dejligt, og ingenting er i stand til at knække én. Men som tiden går, kommer der andre farver end lige netop den rosenrøde ind i billedet, der kommer mismodets grå og sorgens sorte, men igen og igen skinner dog lykkens og glædens klare og rene farver igennem.

I begyndelsen er der mange ting at vænne sig til. De rent ydre: hatten, slipset og jakken er ikke de værste hele tiden. Man har mange andre nye ting at vænne sig til. Man bliver sat sammen med en anden ung mand, og ligegyldigt hvor forskellige man måtte være, så må ens egen personlighed dæmpes, man må lære de ting, ens kammerat alle-

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

rede har lært, eller man må undervise ham i de ting, han ikke har lært. Man kører under et stærkt pres hele tiden, og det hele må ske uden mislyde af nogen art, for når mislydene kommer ind, går den Helligånd ud, og så vil forkyndelsen af evangeliet være tom og gold.

Man må vænne sig til at gå op og ned ad trapper, og det er en forandring fra at sidde på en kontorstol hele tiden. Man må vænne sig til uhøflige mennesker, til at smile ligemeget, hvad der sker, eller hvad der bliver sagt til én, til at sige »Undskyld«, selvom fejlen ikke er ens egen. Man må vænne sig til, at medlemmer bliver en lille smule fornærmede over, at man tilsyneladende ikke har tid til at besøge dem. (Matt. 9:12). Det er en virkelig lektion i ydmyghed, tålmodighed og tolerance.

Ja, men glæden er dog den største del. Glæden ved at få lov til at bære sit vidnesbyrd, glæden ved at tale med venlige og dybt religiøse mennesker, glæden ved at se trofaste medlemmer arbejde ihærdigt for Herrens sag, glæden over at have myndighed og kaldelse til at prædike evangeliet, og glæden ved at se undersøgere vokse i forståelsen af evangeliet.

Lad det være mit vidnesbyrd til alle. Maleriet fra min mission er færdigt, og det indeholder heldigvis skygger og mørke farver, men deres vigtigste opgave er netop at fremhæve de rene og klare farver. Herren har velsignet mig i overmål igennem disse to år, han har undervist mig, og — tror jeg — modnet mig. Alt hvad jeg er, og alt hvad jeg har udført, skylder jeg denne kirke, så de følelser, jeg har nu ved slutningen af min mission, er glæde, lykke, tilfredshed og taknemlighed.

Ældste W. S. Rønne, distriktspræsident, Aalborg.

At være menigt medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

De missionærer, som de Sidste Dages Helliges Kirke har udsendt til vor egen by, ser vi jo jævnligt, da en stor del af deres arbejde er iblandt os. Ved søndagsskole-møder, og i det hele taget ved alle Kirkens møder og gudstjenester, møder vi dem, og vi møder tillige andre sidste dages hellige, både andre missionærer — også nogle der har Kirkens præstedømme — og derudover en hel del »menige« medlemmer. Og hvad vil det så sige, at være en af disse 3 grupper? Ja, præstedømmet er jo de af Kirken ved Helligånden ordinerede mænd, som i kraft heraf udøver kirkelige handlinger og er særlig beskikket af Kirken. Missionærerne fra Saltsøstaden, hvor Jesu Kristi Sidste Dages Hellige har deres synlige og åndelige centrum og i tidens fylde vil få deres forløsnings centrum i det forjættede land — disse missionærer — ja, det ved vi jo så godt — skal forkynde evangeliets budskab og søge at udbrede Herrens Kirke. Men hvad med den tredie kategori: de »me-

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

nige«? Har de ingen religiøse, kirkelige opgaver? Ja, vi ved godt, at de her, i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har fundet ind til det sted, hvor forløsningen vil komme fra, og derfor kan de her trygt arbejde på deres sjæls udvikling og forløsning — og her er der meget at arbejde med for enhver — men er dermed så alt i orden og gjort? Ja, Kirken kræver ikke mere af os, end at vi skal arbejde på vor sjæls frelse — men det er jo dog et krav, der også er stillet både præstedømmet og missionærer. Det er jo noget, vi alle skal gøre.

Læser vi i 1. Nephi, kapitel 13, vers 37, eller i 2. Nephi, 26. kapitel, vers 30, så får vi et indtryk af, at der er noget også for de »menige«, og til en vis grad kan derfor det ord, der nævnes i Almas Bog, 17. kapitel, vers 11, gælde for de menige i Herrens Helliges Kirke: at være missionærer ved deres eksempel. Og deri ligger en opgave, der er langt større end blot at »falde til ro« efter at have fundet Herrens fårefold og være kommet derind; fordi: mennesker ude omkring, som ikke kender de sidste dages hellige, vil altid se med megen skepsis og med strenge øjne på os, der er indenfor — de forventer, omend ubevidst, at se synlige resultater i vort jordiske liv af vort tilhørsforhold til Jesu Kristi Kirke. Ganske vist sætter de i ordet »Hellige« et så højt begreb, som vi ikke tør vove at tillægge mennesker, men dette gør dem kun yderligere strenge i deres dom. Derfor er det, selv for »menige« ikke nok at arbejde på egen frelse, men vi må samtidigt huske på, at vi repræsenterer Jesu Kristi Kirke — ligegyldigt hvor vi står i det daglige liv — og derfor ikke må vække forargelse eller andet mishag ved egen skyld, men tværtimod skal være missionærer allesammen, hver på sit sted og på den måde, han eller hun føres til ved Guds ledelse. Men til således at udfylde hele vort kald på jorden — og i særdeleshed i netop den kirke, vi tilhører, er der een ting, vi aldrig må undvære: absolut ydmyghed for Gud og ønsket om at tjene ham. Så vil Han også hjælpe os til at udfylde vor plads — i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige!

Valdemar Rohde, Kolding.

HUSK AT MELDE FLYTNING!

Hver eneste måned får vi et antal Stjerner retur med påskriften »Flyttet, hvorhen vides ikke« eller »Ubekendt efter adressen«. For at undgå standsning i forsendelsen eller i bedste fald forsinkelse af leveringen, beder vi venligst abonnenter, som *flytter,* om *i god tid* at meddele deres nye adresse.

Abonnenter, som *emigrerer,* bedes meddele os deres adresse i Amerika, *inden* de rejser. Stjernen vil da portofrit blive sendt til den nye adresse.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Bryllup i USA: Tidligere missionær i den danske mission, Willis O. Gurr, er den 17. september i St. George Tempel blevet viet til Shirley Nelson. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i København: Lørdag den 9. oktober viedes i København søster Lillian Jacobsen, datter af søster Fanny Jacobsen og afdøde, tidligere mangeårig leder af Københavns grens sangkor, broder Valdemar Jacobsen, til Aage Kjær Jensen. Stjernen ønsker det unge par hjertelig til lykke!

Hilsen fra USA: Tidligere missionær i den danske mission, Val Gene Day, som for tiden tjener i den amerikanske hær, sender de hjerteligste hilsener til missionærer, søskende og venner i Danmark.

Sølvbryllup i København: Broder og søster Jacob Jensen, Genforenings Plads 1, kan den 13. november fejre sølvbryllup. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Fødselsdage:

København: Den 12. november fylder broder Robert Lanthau Jensen 60 år. Hjertelig til lykke!

Silkeborg: Den 15. november fylder broder Kristian Lundgaard Brask Sørensen 60 år. Hjertelig til lykke!

Aalborg: Den 27. november fylder søster Astrid Bukke 60 år. Hjertelig til lykke!

Referater fra distriktskonferencerne.

Odense distrikt, 25., 26. og 27. september.

Distriktspræsident William J. Murri.

Konferencen indledtes med en koncert lørdag aften, hvor Odense grens kor, afvekslende med kvartet, violinsolo, klaversolo og sangsolo, udforte programmet på glimrende måde.

Missionspræsident Junius M. Sorensen takkede koret og talte om sangens betydning, og han sagde, at vi skulle bruge vore stemmer, fordi de er de mest fuldkomne instrumenter, der findes. Tilstede 140.

Sondag morgen kl. 8,30 afholdtes præstedømsmøde og Kvindelig hjælpeforenings møde. Under præstedomsmodet blev fire brødre ordineret. Efter denne handling horte vi en tale af 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen. Han sagde, at vi skulle ære det kald, vi har indenfor præstedømmet, og at vi har et meget stort ansvar,

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

men vi får også de rigeste velsignelser. Hvor meget er givet, kræves der meget. Han talte også om præstedømmets magt. Derefter bad præsident Jensen broder Erik Andersen om at oplæse en skrivelse om fremkomsten af Den kostelige Perle. Den næste taler var missionspræsident Junius M. Sorensen, der sagde, at vi må efterleve evangeliet og holde fast ved vort vidnesbyrd, for det er vanskeligt at få tilbage, når vi engang har mistet det. Til slut talte han om Bibelen og Mormons Bog. Tilstede 21.

Samtidig afholdt Kvindelig hjælpeforening mode under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Præsidentinden for Odense Kvindelige hjælpeforening, soster Edith Andersen, talte over emnet: »Hvordan kan vi tjene Herren bedst?« og søster Mary G. Sorensen over »Vælg i dag, hvem I vil tjene«. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte dernæst om, hvordan vi kan give ungdommen en god start. Tilstede ca. 30.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole, hvor de forskellige klasser i tale og sang viste, hvad de havde lært. Bornene talte om »Du skal ære din fader og din moder« og »Hvordan kan jeg hjælpe til at gore vort hjem mere lykkeligt?« Forskellige brødre og søstre talte om følgende emner: »Hvordan kan jeg berede mig for ægteskab?«, »Lev et rent liv«, »Hvad hjemmet betyder for mig«, »Hvordan kan vi skabe et lykkeligt hjem?« og »Familien for evig tid«. Tilstede ca. 95.

Kl. 14 afholdtes nadvermøde. Efter at en ny søster havde fået håndspålæggelse, og Kirkens og missionens autoriteter var opretholdt, talte distriktets missionærer over emnet: »Familien for tid og evighed«. Tilstede 75.

Konferencens sidste mode begyndte kl. 19. Søster Mary G. Sorensen talte først til os og sagde bl. a., at vi har fået to befalinger: »Du skal elske Herren din Gud« og »Du skal elske din næste som dig selv«, og hvis vi elsker vor næste, vil vi ikke kritisere dem, men hjælpe dem. Søster Sorensen talte også om Kvindelig hjælpeforening og sagde, at det er enhver kvindes pligt som medlem af Kirken at være medlem af Kvindelig hjælpeforening, og til slut bar hun sit vidnesbyrd.

Vi hørte derefter præsident Ejnar Nielsen, der takkede koret, fordi de havde sunget en speciel sang for ham lige før hans tale. Han sagde dernæst, at verden lever i frygt, og derfor er det en stor trøst for os at vide, at der er en Gud, der styrer os. Hvorfor hører vi da om krig og krigsrygter? Det er fordi mennesket ikke vil lytte til Guds råd og se hans ledende hånd i alting. Når jorden er forbandet, er det menneskenes skyld, og derfor revser Gud sine born. Dernæst citerede han en sang, som Apostel Ezra Taft Benson havde citeret ved en konference i Amerika: »Stol på Gud og gør kun ret.« Er vi trofaste overfor Gud? Gud ønsker, vi skal være ydmyge og ikke stolte. Mon vi har den rette ydmyghed? Har vi en jernstang til støtte, behøver vi ikke at frygte, for så er det Gud, der leder os. Lad os bygge på en fast og urokkelig tro på Gud. Den næste taler var præsident Ernest An-

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

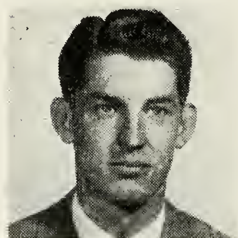
ton Jensen, der talte om skriftstedet af Paulus: »Jeg skammer mig ikke over evangeliet«. Hvis vi skammer os over evangeliet, vil vor Fader også skamme sig over os. Der er dem, der siger, at religion er for kvinder og gamle mænd. Der er mange, der ikke vil komme til Kirken, fordi deres venner kunne træffe at se, at de gik til Kirken. Skulle vi skamme os over evangeliet? Nej. Derefter talte han om præstedømmet. Har vi hort noget om det, for vi kom ind i Kirken? Hvorfor ikke? Vi, som har sluttet en pagt med Gud, ved det. Han talte også om præstedømmets magt. Efter en sang-trio talte missionspræsident Junius M. Sorensen om, hvad Jesu Kristi Kirke kan gore for at hjælpe vore medmennesker, og talte dernæst om forholdet mellem mennesket og Gud. Verden forstår ikke det åndelige, og hvorfor ikke? Det er fordi det ikke har nogen forbindelse med himlen. Tilstede 76.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste William J. Murri.

Konferencen sluttede med en meget vellykket bazar mandag aften. Kvindelig hjælpeforening havde arrangeret det hele meget smukt og fornøjeligt. Der indledtes med en underholdning, som udførtes af G. U. F.s forskellige klasser. Derefter fulgte auktion over mange dejlige håndarbejder, og så spredtes folk til de forskellige boder. Det var en virkelig fin aften, og alle morede sig godt. Tilstede ca. 115.

W. M.

København distrikt, 2., 3. og 4. oktober.

Distriktspræsident David N. Morrell.

Konferencen startede med den bedste koncert, der længe har været i Kobenhavn; det blev en oplevelse for de 222 tilstedeværende. Det ville være synd at fremhæve enkelte numre, for alle var af virkelig høj kvalitet. Dog skal ældste A. Leron Johnsen roses for sin dirigentvirksomhed; man kunne se og høre, at der virkelig var lagt et stykke arbejde for daden af denne unge missionær. Desuden så man meget til et andet flittigt menneske, nemlig missionær, søster Inger Fischer; den eneste gang, søster Fischer kunne holde sig en lille pause, var medens missionspræsident Junius M. Sorensen holdt sin tale. Tak alle, både solister og koret, for jeres store arbejde og indsats.

Præstedømmets møde sondag morgen var et virkelig godt møde; her var en god ånd tilstede, og der blev holdt virkelig gode taler, først af missionspræsident Sorensen om, at vi kan og skal forberede os en plads i den celestiale verden, og dernæst af 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ernest Anton Jensen, der formanede

medlemmer og ikke mindst præstedømmet til at vise lydighed. Mødet var som alle de andre møder under ledelse af distriktspræsident, ældste David N. Morrell, der i dette møde sluttede med nogle guldkorn til præstedømmets medlemmer. Tilstede ialt 46.

Kvindelig hjælpeforening holdt samtidig møde under ledelse af søster Mary G. Sorensen. Søster Karla Andersen, præsidentinden for Kvindelig hjælpeforening i Amager gren, talte over emnet: »Tjener vi Herren bedst ved vort eksempel eller ved det, vi siger?« hvorefter søster Mary G. Sorensen talte om »Vælg i dag, hvem I vil tjene«. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte derefter til søstrene. Under mødet sang Kvindelig hjælpeforenings sangkor et par smukke sange under ledelse af søster Valborg Jørgensen. Tilstede 39.

Søndagsskolen var på en måde konferencens højdepunkt. Hvor var det dejlig at høre disse børn, der stod op med en frimodighed, som vi voksne kunne lære meget af. Vi hørte talere og sang fra alle grene i distriktet. Anna-Lise og Jonna fra Amager sang »Nu titte til hinanden«, og disse to små var så ivrige, at deres pianist, søster Fischer, slet ikke kunne nå at komme til klaveret, før de var i gang. Annie Jensen og Inge Magnussen fra København sang »Mer Hellighed giv mig«; der er ganske godt »stof« i disse to piger; det ville være til alles glæde, om de ville synge noget oftere for os. Også Slagelse gren mødte frem med en duet, søstrene Gudrun og Annelise Petersen, der med deres smukke stemmer sang »Nu er somrens tid forbi«. »Jeg elsker Gud i himlen« blev sunget af Karen Margrethe Valentiner, et af Københavns store sanghåb. Desuden må vi ikke glemme børnesangkorene fra København og Amager; glimrende gjort af børnene. Det var en helt igennem vellykket søndagsskole med 183 tilstede, deraf mange undersøgere.

Om det specielle møde, der begyndte umiddelbart efter søndagsskolen, skal kun siges, at det tjente til vore missionærers ros, det var vel tilrettelagt og veludført fra først til sidst. Emnet var »Liv i overflod«, og det blev belyst fra alle sider på en fremragende måde. Under dette møde havde vi alle lejlighed til at opretholde Kirkens og missionens autoriteter, og dette blev gjort med 100 pct. Tilstede ialt 76. Det var synd for dem, der gik efter søndagskolen; de gik glip af noget godt.

Om eftermiddagen var der dåbsmøde for to af vore venner: Annie og Holger Jensen blev døbt af ældste Bent A. Jensen, deres store broder, og de fik håndspålæggelse af henholdsvis broder Helgo Jensen, deres morfar, og broder Knud Hentzen. De to nye søskende bydes hjertelig velkommen i Kirken.

Præsident Ernest Anton Jensen talte til aftenmødet meget à propos om sangens betydning for Kirken, og om hvorledes vi skal bruge vore sangtalenter. Ældste A. Leron Johnsen sang »Jerusalem« og fik alle til at lytte. Aftenens anden taler var præsident Ejnar Nielsen, hvis

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

tale kort kan resumeres i »dersom vi forbliver i trofasthed overfor Gud til enden, vil han skænke os livets trone«. Koret sang »Herlig er Zion«, og til slut talte missionspræsident Junius M. Sorensen over 1. trosartikel: »Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, og på den Helligånd.« Der var tilstede ialt ved dette møde 169.

Alle konferencens møder var under præsidum af missionspræsident Junius M. Sorensen og under ledelse af distriktspræsident, ældste David N. Morrell.

Mandag aften havde Kvindelig hjælpeforening deres bazar, der i år var holdt helt i fransk stil. Der var på forhånd gjort meget ud af dekorationer og alt det ydre, men det var ikke alene det ydre, der var O. K., alt var umådeligt godt, og det tjener bestyrelsen til tak, ære og pris. Underholdningen, før salget blev påbegyndt, blev udført af søskende og missionærer og vakte stor lykke. Der var tilstede ialt 158, og Kvindelig hjælpeforening fik et fint overskud af aftenen.

Om konferencen som helhed kan siges, at der var gjort meget, for at alt skulle klappe, og det lykkedes over al forventning. En god konference var det, den blev placeret blandt de bedste konferencer i København distrikt.

O. R.

Nyt fra hjælpeorganisationerne

Kvindelig hjælpeforening.

På opfordring fra mange søstre bringer vi her den tale, som søster Mary G. Sorensen holdt ved Kvindelig hjælpeforenings møde søndag morgen ved distriktskonferencerne.

Vælg i dag, hvem I vil tjene.

Til enhver kommer det ansvar at skulle vælge sin vej; den brede vej, som fører til ødelæggelse, eller den snævre vej, der fører til evigt liv.

Ordene hos Samuel, den lamanitiske profet, de ord, som han udtalte for så mange år siden, er lige så bindende for os i dag. Han sagde (Helaman 14:30): »Kom i hu, mine brødre......, I er frie, I har lov til at gøre, som I vil; thi Gud har givet jer kundskab, og han har gjort jer fri.«

»Han har skænket jer evnen til at kende det gode fra det onde, og han har givet jer frihed til at vælge liv eller død; og I kan gøre godt og blive bragt tilbage til det gode eller blive gengældt med det gode, eller I kan gøre ondt og blive gengældt med det, som er ondt.«

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Næst efter livet selv, er retten til at lede dette liv Guds største gave til mennesket. Vor Fader i himlen havde til hensigt, at hver mand og hver kvinde skulle have sin egen fri vilje. Derfor må der være gode og onde kræfter i verden, og mennesket må vælge den vej, han vil vandre. Det er Herrens formål, at mennesket skal blive ligesom han. Han har givet os reglerne og gjort stien klar, som vil lede os tilbage til hans nærværelse.

Med den frie vilje kommer der ansvar, ansvaret for at kende det gode fra det onde, og med denne kundskab kommer ansvaret for at vandre oprigtigt for ham. Handlefrihed skal værdsættes mere end nogen anden ting, jorden kan give. Det er en guddommelig gave. Enten man er født i fattigdom eller rigdom, skulle hvert menneske have denne gudgivne rettighed.

Vi tror, at vi alle vil blive straffet for det, vi gør forkert, og belønnet for vore gode gerninger. Hvis dette er sandt, må vi have vor handlefrihed til at gøre og tænke selv uden nogen anden magt. Vi må elske sandheden. Vi er ansvarlige ikke blot for enhver handling, men også for hvert unyttigt ord, siger Frelseren i Matt. 12:36.

Til hvert menneske, som bor på jorden, er givet magten til at gøre godt eller ondt, til at gøre livet til noget stort og skønt og gavnligt, eller til at leve et liv, som ikke er godt for nogen, men fyldt med skam, falskhed og vanære. Jesus, den store blide lærer, som altid var rede og villig til at hjælpe og til at vise den vej, som ville bringe os lykke og evigt liv, sagde i Matt. 7:13-14: »Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den; og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den.«

Der var et par unge forældre, som for kort tid siden sagde til mig: »Vort lille barn prøver på at gøre alt, hvad hun ser os gøre.« Dette er rigtigt om alle børn, de er fødte efterlignere og ønsker at gøre, som de voksne gør. De prøver på at spise, tale, gå og gøre tusind andre ting, som de ældre gør. Hvor mange af deres handlinger vil vi blive holdt ansvarlige for? Når vore børn efterligner os, er vi så stolte af deres handlinger? Gør de de ting, som de har set os gøre? Lad os standse og stille os selv nogle få spørgsmål. Elsker vi Herren? Elsker vi vor næste? Holder vi sabbaten hellig? Finder vi fejl hos vore venner og hos dem, der har myndigheden? Kommer vi til vore møder, og betaler vi vor tiende og vort fasteoffer? Hvis vi undlader at holde Herrens befalinger, kan vi så vente, at vore børn skal ære Hans ord? Ja, det er sandt, at vi har vor frie vilje til at gøre, som vi vil, men husk, at sand lykke kommer, når vi siger som Josva (24:15) »Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!«

Lad os se os omkring i nogle minutter og se, hvem der er virkelig lykkelige mennesker. De findes blandt dem, som elsker Herren og stadig prøver at tjene ham og holde hans befalinger. Har De nogensinde standset op og tænkt på, at det liv, et menneske lever, gen-

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

spejles i hans ansigt. Der kan vi finde glæde, sorg, ærlighed, falskhed, sympati eller bitterhed og mange andre træk.

»Mennesket er til for at nyde glæde.« Herren har aldrig haft den hensigt, at fordi han har givet os love og befalinger at efterleve, skulle vi ikke være glade, når vi udfører dem. Vi kan dyrke munterhed i alt, hvad vi udfører. En munter person finder altid en udvej til at få tingene gjort. Det er ikke arbejde, der gør livet til en byrde, men den bekymring og den indstilling vi har angående det arbejde, der skal udføres. Det minder mig om en lille historie, der fandtes i en skolebog, da jeg var barn. Den gamle, gnavne skruptudse sad ved den mørke, slimede dam og kvækkede og kvækkede dag og nat og beklagede sig over, at verden var lavet af vand og var meget våd. Fluen sagde: »Nej, den er fuld af edderkopper og meget tør.« Møllet, som kun kommer ud om natten, sagde: »Verden er et meget mørkt sted at leve i.« Og så holdt den smukke lærke op med at synge, længe nok til at sige: »Verden er våd og tør, den er mørk og lys, himlen er blå, og verden er fuld af sang.«

Enhver af os ville vælge at være sammen med en munter person, hellere end med en, som altid beklager sig over et eller andet. Vi elsker at være i nærheden af dem, vi elsker udtrykket i deres øjne og tonen i deres stemme. Børn bliver hurtigt tiltrukket af en glad person. Munterhed er en velsignelse, men det er en velsignelse, som man selv kan udvikle. Det menneske er i sandhed egenkærligt, som nyder andres munterhed og samtidig ikke gør noget selv for at lette sine omgivelsers byrde. Det er lige så let at sige et muntert og opmuntrende ord som et kritisk eller beklagende. Der kræves måske lidt øvelse af nogle af os, men efter en stund vil det blive en vane, og vi vil kun sige godt om vore medmennesker. Nogle mennesker beklager sig over alt og alle, og andre ser altid noget godt ved alt. Det minder mig om de to spande, som hænger ved brønden. De hænger begge i et langt reb, de har begge det samme arbejde at gøre, når den ene går ned, går den anden op. Den ene var pessimist og sagde: »Det gør ingen forskel, hvor fuld jeg kommer op, jeg går altid tom tilbage.« Den anden spand var optimist og svarede: »Det gør lige meget, hvor tom jeg kommer ned, jeg kommer altid fuld op.«

Det er det samme med folk; det gør ingen forskel, hvor meget eller hvor godt nogle udfører deres ting, der er altid nogle, der finder fejl og kritiserer og tror, de kan gøre det bedre. Måske kunne vi gøre det bedre, men husk dette næste gang du føler, at du vil finde fejl hos nogle, der har stillinger, og hos dem, der er kaldet til at præsidere over os, at vi ikke er dem, der blev kaldet til at udføre det specielle arbejde, og derfor skylder vi den person vor loyalitet og vor støtte. Blot et venligt smil, et venligt håndtryk eller et venligt ord er alt, hvad der måske er nødvendigt for at hjælpe den person over en vanskelig situation.

Har du nogensinde standset op for at tænke på, at af alle de ting,

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

som Herren skabte på denne jord, er mennesket det eneste væsen, der kan smile. Blomsterne, træerne og fuglene kan ikke smile. Dette er en gave, som Herren har givet til mennesket alene. Et smil koster intet, men betyder meget for dem, som modtager det. Et smil kan ikke købes, tigges, lånes eller stjæles, for det er ikke godt for nogen, før det gives bort. Hvis du møder nogen, som er alt for træt eller har for travlt til at smile, så giv ham et af dine smil. Der er intet, der giver en følelse af tillid, sikkerhed og tryghed som et kærligt smil.

Vælg i dag hvem I vil tjene.

Hvorledes kan vi tjene bedst? Et menneske tjener altid bedst, når han er i en behagelig, munter sindsstemning. Det er lige så let at smile som at rynke panden, lige så let at sige de ord, som vil give fornyet mod og håb som at sige de ord, der kritiserer og finder fejl, og som vil efterlade et grimt stik. Husk, at jo mere munterhed du giver bort, jo mere har du tilbage. Dette er sandt: Dit ansigt viser, hvad slags menneske du er. Hvis du er munter og glad, vil dit ansigt vise det, lige så vel som verden kan læse i dit ansigt, hvis du er en pessimist. Du kan selv vælge, hvad du ønsker at være. Jeg har fundet, at det som regel er de mennesker, der er muntre, der modtager den største glæde ved at tjene Herren og holde hans befalinger. Hver af os kan vælge den vej, vi vil gå, men husk også, at vi kan ikke tjene to herrer. Hvis vi virkelig elsker Herren af hele vort hjerte, sind, sjæl og styrke, vil vi finde glæde, fred og trøst ved at tjene ham. Hvis vi virkelig elsker Herren, vil vi også elske vore medmennesker.

Jeg tror, I alle kender den lille historie, men jeg vil gerne gentage den her. Abou Ben Adam vågnede en nat af en dyb søvn og så i halvmørket i værelset en engel, der skrev i en gylden bog. Han spurgte engelen, hvad det var, han skrev. Engelen svarede: »Navnene på dem, som elsker Herren.« »Og er mit navn imellem dem?« spurgte Abou. Men engelen svarede nej og forsvandt så. Den næste aften kom engelen igen og skrev i bogen. Abou Ben Adam sagde til engelen: »Hvis mit navn ikke er iblandt dem, der elsker Herren, så skriv mig ned som en, der elsker sine medmennesker.« Jeg tror, at hvis vi virkelig elsker vore medmennesker, elsker vi også Herren. Husk de ord, som Frelseren sagde: »Alt hvad I gorer mod en af disse mine små, har I gjort mod mig.« Vi må alle lære at tjene vore medmennesker, hvis vi virkelig vil tjene Herren.

Vi lader vor dårligste karakter komme frem, når vi kritiserer og finder fejl. At finde fejl bliver let en vane og spreder sig så som en sygdom. Det driver munterhed og glæde bort. Enhver har fejl, og vi kan finde dem, hvis vi prøver, men der er også noget godt i enhver, og vi kan finde det, hvis vi ser efter det. Herren har givet os så meget, der er godt, så meget, der er smukt i denne verden, vi skulle ikke have tid til at søge efter noget, der er af lav natur. Prøv i nogle få dage kun at se det gode hos dine venner, og du vil blive overrasket

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

over, hvor megen mere glæde, du vil modtage, og hvor små deres fejl vil blive. Hvis vi alvorligt ønsker at vandre oprigtigt for Herren, vil vi ikke have tid til at se hinandens fejl, men vi vil have travlt med at prøve på at rette vore egne. Næste gang vi bliver fristet til at sige et uvenligt ord ord om nogen, så stands et øjeblik og sig så noget godt i stedet for. Vi vil blive så meget lykkeligere, og vi vil få en ven i stedet for en fjende.

De fleste mennesker har en eller anden, som har været et ideal, som de følger, eller vi onsker ofte, at vi kunne blive ligesom en bestemt person. De fleste gange er det ikke en eller anden heltedåd, som de har gjort, der har vundet vor beundring, men denne persons karakter og egenskaber; penge og rigdom kan ikke kobe lykke, men kærlighed, barmhjertighed og forståelse overfor vore medmennesker bringer os venner og lykke.

Vi skulle anbringe vore idealer hojt og så stræbe efter at leve op til vore idealer. Der er noget, vi altid må huske. Der kan være en eller anden dreng eller pige, der ser på os. Du eller jeg er måske deres ideal. Vil vi lade dem i stikken? Gør vi nogensinde noget, som vil få dem til at skamme sig over os? Hver eneste sidste dages hellig har et stort ansvar, ikke blot overfor sin familie, men overfor alle dem, vi kommer i kontakt med. Vi kan lære dem evangeliet hver dag, hvis vi gor, hvad der er ret. Eksemplet taler altid højere end ord.

Denne lille hændelse, som jeg gerne vil fortælle Dem, er sand. Der var en ung mand, som havde en stilling i et stort oliefirma i Californien. Efter at han havde arbejdet for selskabet i nogen tid, kaldte direktøren ham ind på sit kontor og spurgte ham: »Jeg forstod, da jeg antog Dem, at De var en sidste dages hellig, er det rigtigt?« Den unge mand svarede: »Ja, det er det.« Så sagde hans direktor: »Forleden aften, da jeg sad i en restaurant og spiste, så jeg Dem ved et andet bord, og De drak kaffe sammen med Deres ledsager«. »Åh,« svarede den unge mand, »som regel drikker jeg ikke kaffe, men engang imellem, når jeg er ude sammen med de andre, tager jeg en kop«. Så sagde direktoren: »Jeg så Dem også for kort tid siden sammen med nogle andre mænd, og De rog en cigaret«. »Det gor jeg som regel heller ikke«, sagde han, »men engang imellem. når jeg er ude sammen med de andre, tager jeg en cigaret«. Så sagde hans direktor: »Vi har ingen plads i dette firma til en mand, som ikke kan leve op til de standarder, han har lært. Jeg ved, Deres Kirke har, hvad de kalder Visdomsordet, det er en god læresætning; De har lært fra Deres ungdom, at den var god for Dem at følge, og jeg kan ikke i mit firma have en mand, som ikke gor, hvad han har lært er rigtigt, da jeg så heller ikke kan have tillid til ham her«.

Denne unge mand, som kunne have været et godt eksempel for sine omgivelser, havde kastet den vidunderlige lejlighed til at lære andre om evangeliet bort. Vi gør måske noget, der er lidt forkert, og tror, at vi kun skader os selv; men vi skader andre lige så meget. Vi kan

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

endda have den indflydelse på andre, at de ikke modtager evangeliet på grund af de ting, vi gør.

Lad os altid huske, hvem vi er, og betragte det som den største velsignelse, vi kan få, at være medlemmer af denne vidunderlige Kirke. Det er vor pligt at gøre alt, hvad der er muligt, for at overholde Kirkens standarder. Vi kan ikke vente, at andre skal gøre vor del. Dette er Herrens værk, og hvor velsignede er vi ikke ved at være i stand til at gøre lidt for at hjælpe værket til at gå fremad. Herren kan meget let klare sig uden vor hjælp, Kirken trænger ikke så meget til os, som vi trænger til Kirken.

Lad os derfor gøre alt, hvad vi kan, og gøre det på en behagelig og glad måde. Et godt motto at sige hver morgen er: Vælg i dag, hvem I vil tjene, men jeg og mit hus vi vil tjene Herren.

Mary G. Sorensen.

Søndagsskolen.

Nadververs for november—december 1954:

Jeg søger dig med angrende sind,
jeg ved jo, du elsker mig.
Ved denne nadver, Frelser kær,
jeg vil erindre dig.

Endnu engang har vi et nyt nadververs. Det synes, som om hvert eneste af disse vers kan have en dybere betydning for os, hvis vi blot vil tænke over dem.

Nadveren er en af vor Kirkes hellige ordinancer, og vi bør nyde den med ærbødighed, både i vore tanker og vore handlinger. Disse nadververs er givet til os, for at vi kan holde vort sind borte fra verdslige ting, og for at vise os den åndelige betydning af nadveren. Medens nadveren omdeles til medlemmerne, bør vi tænke på Kristi store offer og på, at denne ordinance er til minde om det offer, han har gjort for os.

Nogle af søndagsskolerapporterne kom sent ind, men de fleste af dem kom i rette tid. Aalestrup, en hjemme-søndagsskole, var den første, fulgt af Løgstør og Fredericia. Jeg påskønner i sandhed det arbejde, som søndagsskole-sekretærerne udfører med udarbejdelsen af disse rapporter.

Må Herren velsigne os alle i vort arbejde.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Primary.

Jeg har fået svar fra nogle få Primary-foreninger angående scrapbogen, som vi gerne vil sende til Primary-hospitalet i Salt Lake City, men jeg vil gerne høre fra dem allesammen, før vi bestemmer os til

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

at gøre noget, for hvis vi skal gennemføre det, må *alle* foreningerne sende oplysninger om deres gren. Jeg beder Dem venligst skrive så snart som muligt og lade mig vide, hvad De mener.

Der er een ting, som er absolut nødvendigt for at få en god klasse, og det er forberedelsen af lektierne. Hvis vi har en klasse at undervise, bør vi kende vort emne så godt, at vi er en del af det. Gennemlev Deres lektier, vær begejstret, få en sådan forståelse og vær så fyldt af Deres emne, at De absolut må fortælle nogen om det. Forbered Dem ikke en *dag* i forvejen, men en *uge* i forvejen, så De har rigelig tid til at tænke over det og forandre på det, hvis det er nødvendigt. Men fremfor alt, vær begejstret! Det er den eneste måde, hvorpå De kan fastholde børnenes opmærksomhed.

Må Herren velsigne Dem i Deres arbejde.

Primary hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses-forening.

Lærere og lærerinder, giver I de unge i jeres klasser lejlighed til at gøre sig fortjent til de belønninger, som de er antagelige til? Forklarer I det fulde program til dem, så de ved, hvad de skal gøre? Dette er jeres pligt, og I bør sørge for, at hver af de unge mænd og unge piger ved, hvad der kræves af dem, for at de kan modtage disse belønninger.

Særlig de unge piger har mange ærestegn og belønninger, som de kan få, hvis de blot vil arbejde for dem. Det er altfor galt, hvis en ung pige afskæres fra at modtage sin belønning, fordi en lærerinde for to år siden måske ikke fortalte hende, at hun måtte overvære 26 nadvermøder i løbet af et år for at få sin belønning.

I lærere og lærerinder må sørge for, at I forstår programmet, og derefter sørge for, at jeres klasse forstår det lige så godt som I selv.

Rapporterne for oktober kom godt ind med Amager endnu en gang som den første, Fredericia og Kolding som nummer to og Randers som nummer tre. Som altid var der nogle få, der kom sent, men tak til alle, som har sendt dem ind, for det gode arbejde, I udfører.

G. U. F.s hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

Det genealogiske arbejde, og hvorledes planen virker.

Når jeg kommer omkring i missionen, får jeg mange spørgsmål angående det genealogiske arbejde, og da jeg har haft meget at gøre med denne vigtige gren af Kirkens arbejde, idet jeg har arbejdet både i wardet og staven så vel som i templet i et tidsrum af mange år, mener jeg, at nogle få bemærkninger vil være på sin plads og måske hjælpe til at klarlægge nogle af de stillede spørgsmål.

Allerførst vil jeg fremhæve, at alle genealogiske skemaer skal sendes til hovedbestyrelsen på missionskontoret, før de sendes til Salt Lake

City, og grunden dertil er, at de bliver kontrolleret af dem, der ved, hvad der kræves, og det gøres naturligvis for at spare tid, arbejde og penge.

Og så spørger man måske, hvorfor skemaerne skal sendes til Salt Lake City til Tempel-Index-bureauet, før arbejdet kan udføres i templet. Dette kunne blive en lang historie, men jeg vil prøve på at forklare med så få ord som muligt, hvorfor denne forandring blev indført......

Nødvendigheden af en bestemt plan blev klart indset af ældste Nephi Anderson så tidligt som i oktober 1911, da han var sekretær i Genealogical Society, og på det tidspunkt sagde han bl. a.: »... Denne forening, eller en hvilken som helst organisation, der udvikler sig af denne forening, må have et omhyggeligt gennemarbejdet, men fuldkomment system til nøjagtig registrering og kontrollering, så arbejdet i templet kan udføres uden forvirring og uden at det gøres flere gange.« (Utah Genealogical Magazine, januar 1912).

For at vise, hvad der kan ske med fordobling af navne, kan jeg fortælle, at man har fundet ud af, at endog i Nauvoo blev der udført dåb for nogle afdøde personer så ofte som fem gange, og i årene derefter er det blevet opdaget, at dåb er blevet udført indtil fjorten gange for samme person, så man kan straks indse nødvendigheden af at have en plan, som kan forhindre disse genparter.

At overvinde denne situation var et vanskeligt arbejde, men under ledelse af ældste John A. Widtsoe og hans komité blev dette arbejde påbegyndt i november 1921, og de startede det, der nu er kendt som »Tempel-Index-bureauet«; denne plan blev fremsat for et specielt møde af præsidenterne og skriverne ved templerne, og de indså naturligvis nødvendigheden af en sådan plan og opmuntrede ældste Widtsoe og hans komité til at forelægge planen for Kirkens Første Præsidentskab.

Komitéen udnævnte broder Harry H. Russell til leder af Index-bureauet, og sammen udarbejdede de et kort-system. Det blev besluttet af komitéen, at et kort skulle udarbejdes for hver begavelse, der blev udført i hvert af de forskellige templer, med navnet på den person, som fik begavelsen, tilligemed alle de oplysninger og data, der var nødvendige. Til sidst fandt man frem til et kort, der syntes at imødegå alle de krav, der kunne stilles, og dette nødvendiggjorde, at et nyt system blev udarbejdet, millioner af kort skulle laves, og de skulle gennemgås mange gange. Et fuldkomment kartoteksystem skulle udarbejdes, så hvert navn var let at finde blandt alle de millioner af navne, og således blev et vidunderligt værk fuldført.

Det er grunden til, at alle familiegruppe-skemaer skal sendes til Tempel-Index-bureauet, for at det kan kontrolleres, om der allerede findes et kort, og om arbejdet er udført, eller om der skal laves et kort for de navne, der sendes ind, så arbejdet kan blive udført.

Ernest Anton Jensen, 2. rådgiver i missionspræsidentskabet.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Kredslærerindernes budskab

»Og se til, at I har tro, håb og kærlighed, og da vil I altid være rig på gode gerninger«. (Alma 7:24).

Formål: At stimulere udviklingen af tro, håb og kærlighed, så at gode gerninger vil blive resultatet.

Tro, omtalt først i Almas citat ovenfor, er af væsentlig betydning for en hvilken som helst bestræbelses sukces og fremgang.

Profeten fremsatte følgende derom:

Tænk på Dem selv og se, om ikke troen er den bevægende årsag til al handling hos Dem selv; og dersom den er den bevægende årsag hos Dem, er den det da ikke også hos alle fornuftsvæsener? Men ligesom troen er den bevægende årsag til al handling i timelige anliggender, er den det også i åndelige ... Men troen er ikke alene virksomhedens princip, men også kraftens ... Havde det ikke været for troens princip eller grundsætning, ville verdenerne aldrig være blevet skabt eller mennesket være blevet dannet af støvet. Troen er det princip, hvorigennem Jehova virker, og ved hvilket han udøver magt over alle timelige så vel som åndelige ting. (Forelæsninger om troen).

I »Forelæsninger om troen« bliver det fortalt os, at troen »er vished, vi har om det usetes eksistens«. Om dette emne sagde Ralph Waldo Emerson: »Alt, hvad jeg har set, lærer mig at sætte min lid til Skaberen med hensyn til alt det, jeg ikke har set«.

Nødvendigheden af både tro og gerninger er et emne, der drøftes i vid udstrækning både i den hellige skrift og af fremragende teologer. Af disse kilder kommer vi til den slutning, at tro er roden til al gerning. Angående den gensidige afhængighed af tro og gerninger gav Jakob i Det nye Testamente følgende vidnesbyrd:

»Hvad nytter det, mine brødre! om en siger, han har tro, når han ikke har gerninger? Kan troen måske frelse ham? Hvis en broder eller søster mangler klæder eller dagligt brød, og en af jer siger til dem: Gå bort i fred, klæd jer varmt og spis jer mæt, men ikke giver dem det, legemet behøver — hvad nytter det så? Sådan er det også med troen; hvis den ikke har gerninger, er den i sig selv død. Men nu kunne én sige: Du har tro, jeg har gerninger. Så vis mig din tro uden gerninger, og jeg vil gennem mine gerninger vise dig min tro«. (Jakob 2:14—18).

Håb er beslægtet med tro og opmuntrer til gode gerninger, men det har hverken troens vitalitet eller bevægende kraft.

Kærlighed er ifølge apostlen Paulus af største betydning i alle gode gerninger. Ånden, der ledsager gerningerne, afgør i høj grad det gode, der opnås. Alle gerninger bør, hvis de skal være af nogen virkning, være blandet med kærlighed. I Mormons Bog fortæller Mormon os, at »den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel«. (Moroni 7:47).

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Et af præsident George Albert Smiths yndlingsudtryk var: »Elsk folk til at gøre det rette«.

Apostlen Paulus siger:

»Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed ... gavnede det mig intet ... Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre ... Kærligheden ophører aldrig«. (I Kor. 13:2, 3, 8, 13).

Kærlighed er af så fundamental betydning i den kærlighedsgerning, der kendetegner vor Kvindelige hjælpeforening, at det udtryk, der sidst omtaltes af Paulus blev valgt som dets motto — »Kærligheden ophører aldrig«. (I kor. 13:8).

Gode gerninger er et naturligt produkt af tro, håb og kærlighed. Disse tre egenskaber sammenlagt frembringer gode gerninger i overflod.

Kredslærernes budskab.

Trosartiklerne

Artikel 6: »Vi tror på den samme organisation, som fandtes i den oprindelige kirke, nemlig apostle, profeter, hyrder, lærere, evangelister o. s. v.«.

Organisationen i den oprindelige kirke.

I den kirke, der blev organiseret af Frelseren, da han vandrede på jorden, var der apostle, profeter, evangelister, hyrder (Efes. 4:11), halvfjerds (Luk. 10:1—11), ældster (Ap. Gern. 4:23), biskopper (tilsynsmænd (1. Tim. 3:1), præster (Åb. 1:6), lærere (Ap. Gern. 13:1) og diakoner (menighedstjenere) (1. Tim. 3:8—12). Før året 1830 fandtes der ikke en kirke på jorden med alle disse guddommeligt beskikkede embedsmænd. Et stort frafald havde fundet sted fra den frelsens vej, som var blevet fastsat af Frelseren. Et altomfattende frafald fra Kristi Kirke var i virkeligheden sket. Dette frafald var forudsagt. Esajas erklærede (se Es. 24:5): »Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi loven krænked de, overtrådte budet, brød den evige pagt.« Paulus siger i II. Tes. 2:3: »Først må jo frafaldet komme og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares.« Dette frafald begyndte i apostlenes dage (se 1. Johs. 2:18): »...... således er allerede nu mange antikrister trådt frem.« Siden den periode, der fulgte lige efter de fordums apostles tid, og indtil det nittende århundrede, har ingen organisation hævdet at have fået direkte åbenbaring fra Gud. Tværtimod har kirkelige embedsmænd i århundreder lært, at forbindelse med himlen var ophørt, at miraklernes tid var forbi, og at nutiden fuldstændig er afhængig af fortiden med hensyn til vejledning. Næppe var Kirken blevet organiseret af Frelseren, før mørkets mag-

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

ter stillede sig op imod dem. Selv i de dage, da Herren personlig var på jorden, var der forfolgelse imod ham og hans disciple. Der er blevet en ubestridelig afvigelse mellem organiseringen af Kirken ved Frelseren selv og de kirker, der findes i verden i dag.

Organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige omfatter: Det Forste Præsidentskab, som udgør Kirkens præsiderende kvorum; præsidenten er Kirkens præsiderende hojpræst. De Tolvs Råd, bestående af tolv mænd, som er apostle, på rette måde organiseret og konstitueret som De Tolvs Kvorum. De halvfjerds's Råd. Det Præsiderende Biskopråd. Hvor de hellige bor fast, organiseres der Zions stave, hvor stavspræsidenten præsiderer. Myndigheden til denne organisation blev gengivet ved besog af guddommelige væsener.

Bemærk! Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes *inden den 5. ds.*

Fra missionsmarken

Vejle: Efter lang tids søgen er det endelig lykkedes missionærerne i Vejle at skaffe et dejligt mødelokale, så vi igen kan afholde alle vore møder.

Det første mode blev afholdt i lokalet den 1. august. Den 10. og 11. september havde Vejle gren besøg af samtlige missionærer fra Aarhus distrikt; den 10. kl. 19,30 var der arrangeret en fest, der indledtes med »Der er et yndigt land« og bøn ved distriktspræsidenten for Aarhus distrikt, ældste Finn Thomsen. Derefter fulgte en afvekslende underholdning: sangsolo ved ældste Grant R. Ipsen, Silkeborg, tre sketches fra Vejle, to duetter ved missionærerne, soster Thersa Ferrell og søster June Pehrson, mundharpesolo af hr. Pedersen, Vejle, en sketch fra Randers, sangsolo ved ældste Gerald A. Jensen, Herning, samt en sketch ved ældste Rasmus Jensen, Horsens, hvorefter programmet sluttede med sangen »Velsign, o Gud, dit folk« og bøn ved broder Carl Hansen, Vejle. Efter programmet solgtes der forfriskninger, og de 22 missionærer overnattede i lokalet og hos broder og soster Carl Hansen. Lørdag morgen den 11. september afholdtes et vidnesbyrdmode, og derefter spistes der middag hos broder og søster Hansen.

Vi glæder os meget over den gode fremgang, der er sket i Vejle gren.

M. S.

Randers: Mandag den 13. september havde Randers gren besøg af distriktspræsident, ældste Werner S. Ronne fra Aalborg, som fremviste nogle film fra den amerikanske ambassade, forst »Guldgravernes

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

dødsdal«, dernæst en interessant film fra De forenede Staters oplysningstjeneste, og til sidst en vestamerikansk kreaturopkøber. Der var 54 til stede; vi havde en dejlig aften, som vi siger tak for.

Torsdag den 30. september kl. 19 var der dåbsmøde i kirken i Randers gren. Mødet var under præsidium og ledelse af grensforstanderen, ældste Frederick L. Gregersen, og indledtes med sangen »Nærmere Gud til dig« og bøn ved ældste Bent A. Jensen. Derefter talte ældste Bent A. Jensen ud fra Johs. Evangelium og ældste Frederick L. Gregersen ud fra Johs. Evangelium og Paulus' breve til efeserne. Dåbsmødet sluttede med sangen »Kom dog alle, store, sma« og bøn ved ældste Frederick L. Gregersen. Til stede var i alt 22. Følgende blev døbt: Aksel Kristian Pedersen, Oda Pedersen, Hans Jørgen Randrup Pedersen, Lillian Randrup Pedersen, Lissi Randrup Pedersen og Grethe Randrup Pedersen, og vi ønsker hermed den store familie til lykke med medlemsskabet i Jesu Kristi Kirke.

A. S.

Skive: Lørdag den 2. oktober var der indbudt til en lille festlighed i Skive grens lokaler. Vi havde den store glæde at have to kvindelige missionærer fra Aalborg, søster Karin I. Aronson og søster Lucille Hallam, på besøg. Sammen med vore to missionærer, ældste Marion Davidson og ældste David Hansen, havde de held med at få en dejlig og hyggelig aften ud af det for søskende og venner.

Kl. 19,30 indledte ældste Hansen festen med at byde velkommen, og efter sangen »Vi glædes og frydes« blev der holdt bøn ved søster Ane Marie Bjørnskov. Tiden blev derefter overgivet til en lokal tryllekunstner, »Mr. Andy«, som forstod at underholde på en fiks og morsom måde med forskellige tryllerier. Fru Gudrun Laursen gav os et par numre på harmonika, og søster Jensen Damgaard læste et par digte af Jeppe Aakjær på jysk. Derefter fortsatte den afvekslende underholdning med, at søster Aronson fik alle til at synge med på »Mester Jakob«, og tiden gik så med forskellige små konkurrencer. Ind imellem blev der budt »popcorn« rundt. Inden festen sluttede, blev der serveret en lille fikst anrettet og velsmagende dessert og dertil en læskedrik, altsammen tillavet og serveret af missionærerne. Som slut på aftenen hørte vi en sang af fru Maren Larsen »De nære ting«. Grensforstanderen, broder Alfred Jensen, sluttede med bøn. Der var 20 søskende og venner samlede, og vi er alle taknemmelige for den dejlige aften.

B. M.

Skive: Lørdag den 4. september åbnede Primary i Skive med en udflugt til Virksund, ca. 20 km fra Skive. Vi samledes i kirken kl. 2 til bøn og sang, hvorpå vi begav os ud til den ventende »tolver«. Humøret var højt under køreturen, som vi rigtig nød, trods den trange plads. Undervejs gjorde vi holdt ved de berømte Brudalshøje og nød ud-

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

sigten. Ved 3-tiden var vi i Virksund. Mange af os smed straks fodtøjet og soppede rundt i strandkanten, hvor vi fandt tang, vandmænd, rejer, fine skaller o.s.v. Kl. halvfire blev der kaldt sammen, og vi spiste og drak vor medbragte eftermiddagsmad i græsset. Bagefter legede vi forskellige lege. Vejret var som bestilt med dejligt solskin, midt i alt det triste vejr, vi har haft både før og efter turen.

Eftermiddagen fik alt for hurtigt ende. Ved 5-tiden kørte vi hjemad. Denne gang gjorde vi holdt i Ørslevkloster, hvor vi var inde at se den gamle klosterkirke. Humøret var lige så strålende som på udturen, vi sang og morede os og nåede alt for hurtigt hjem til Skive. Vi sluttede turen med sang og taksigelse i kirken. Til stede i alt 21. Det var en dejlig tur, som vi vil mindes længe.

O. R.

Eftermiddagsmaden nydes i græsset.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Løgstør: I Løgstør gren afholdes der lørdag den 11. september en filmsaften. Aftenen indledtes med sangen »Vi glædes og frydes« og bøn ved ældste Juan Hansen, Aalborg. Distriktspræsidenten, ældste Werner S. Rønne, fremviste tre meget interessante film, og ældste Gary Jensen gav en mundharmonikasolo. Der er ingen tvivl om, at det for de tilstedeværende var en god og udbytterig aften, som sluttede med sangen, »O, min Fader, du som kender«, og bøn ved broder C. Larsen, Aalestrup. Til stede var 15 søskende og venner.

E. A.

Odense: Lørdag den 4. september blev Primary åbnet i Odense gren. Efter at der var holdt bønnemøde under ledelse af søster Inge Andersen, der forelagde programmet for eftermiddagen, begyndte Primary mødet kl. 15,30. Efter sangen »Jeg elsker Gud i himlen«, bøn ved ældste Figat H. Breum og sangen »To kære navne« hørte vi en trio ved Kirsten Klokker Hansen, Karen Andersen og Karin Jensen, der sang »Jeg be'r til dig«; broder Harald Gjennerskov Jensen læste en historie: »Hvad kommer det mig ved«, drengene i skovmandsklassen opførte en lille sketch, og missionærerne viste derefter børnene en morsom leg. Børnene legede og morede sig til kl. 16,30, hvorefter der blev serveret budding med rød sovs og saftevand med småkager. Vi sluttede med bøn ved Preben Olesen og sangen »Jeg takker dig, Fader«. Både børnene og de voksne var enige om, at det var en dejlig fest; Primary var herefter åbnet for vinteren. Vi beder Herren være med os i vort arbejde med at lede børnene fremad til vor himmelske Fader. Til stede 28 børn og 25 voksne.

V. J.

Primary i Odense

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Hjørring: Langt oppe i den nordlige del af Jylland i en lille by, der hedder Hjørring, har Jesu Kristi Kirke også en lille gren med nogle få medlemmer, og vi var allesammen meget taknemmelige over den 28. august at have besøg af vor distriktspræsident, ældste Werner S. Rønne, og hans kammerat, ældste Robert Baldwin, som viste os nogle film. Vi begyndte festen med sangen »Hav tak for Profeten« og bøn. Vi så derefter de forskellige film, og ind imellem var der optræden af medlemmer fra Hjørring. Efter underholdningen spiste vi os alle mætte i de dejlige kager, som vi hver især havde medbragt. Efter at vi havde sluttet aftenen, var vi alle enige om, at vi havde haft en vidunderlig aften, og vi vil gerne takke alle, som har medvirket dertil. TAK! — Til stede 23.

Med hilsen *Hjørring gren.*

Hjørring: Onsdag den 15. september genåbnedes GUF i Hjørring gren. GUF har her været lukket i mere end et år. Vi havde lavet det hele lidt festligt og havde nogle konkurrencer og forskellige lege. Det varede ca. halvanden time, og derefter spiste vi dessert og lavede lidt sjov. Hjørring er kun en lille gren, og derfor var vi kun 7 til stede; en anden grund til, at der var så få, var et øsende regnvejr. Vi håber på, at der vil komme flere ud til GUF, og vi prøver på at skabe interesse for den blandt vore medlemmer. Trods de få tilstedeværende til vore møder, har vi altid en dejlig tid sammen.

Vi beder Gud velsigne GUF i den danske mission, at flere og flere kan opdage, hvilket rigt udbytte de kan få ud af de ting, de lærer i GUF. *E. N.*

GUF i Hjørring.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Herning: Den 21. august afholdt Herning gren en bazar i et lejet lokale. Missionspræsident Junius M. Sorensen og søster Sorensen var til stede. Der indledtes med lidt underholdning, og derefter åbnedes der for forskellige boder. Resultatet var et godt overskud til grenen. — Herning gren ønsker herigennem at sige tak til alle, som på nogen måde har været med til at muliggøre den vellykkede bazar.

Den 17. september holdt Herning gren en lille grensfest, hvor distriktspræsidenten, ældste Finn Thomsen, var til stede. Efter at vi havde åbnet med sang og bøn, så vi tre film fra Amerika, afvekslende med sang af missionærerne, søster Thersa Ferrell og søster June Pehrson fra Aarhus. Ældste Finn Thomsen holdt en afskedstale og takkede søskende og venner i Herning gren for den tid, han har været distriktspræsident. Vi sluttede med sang og bøn. Til stede 18.

T. H.

Aarhus: Onsdag den 8. september kl. 15 holdt Primary i Aarhus en lille fest som optakt til vinterens arbejde. Der var mødt 17.

Præsidentinden, søster Annelise Staking, bød velkommen til børnene og de forældre, som var til stede. Efter sang og bøn sang missionærerne, søster Thersa Ferrell og søster June Pehrson, en munter duet. Da solen var så venlig at skinne, gik vi alle ud i haven og legede forskellige morsomme lege, hvori vi alle deltog og morede os dejligt. Efter en times forløb samledes vi igen i kirken, hvor vi fik dejlig æblekage

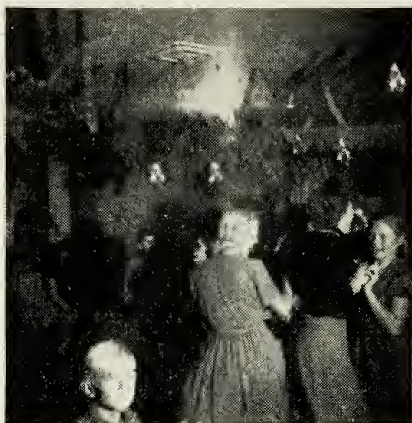
Primary i Aarhus

med flødeskum og saftevand. Den lille fest sluttede med sang og bøn, og søster Staking takkede alle for deres tilstedeværelse og bad alle tage en ven med næste gang, så vor Primary kan vokse, da det er en stor velsignelse for børnene, at vi lærer dem evangeliet gennem Primary.

H. H.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Aarhus: Onsdag den 5. oktober holdt GUF i Aarhus høstfest i kirkens festsal. Selv om det just ikke var høstvejr, det regnede og stormede, var der alligevel mødt 58 op med godt humør og 8 lagkager til fælles fortæring. Salen var omdannet til en lade med neg, vognhjul, guirlander og havelygter og satte straks os alle i feststemning. Festen begyndte med sang og bøn, og umiddelbart derefter fik to bikubepiger, søster Tove Frandsen og søster Birthe Thomsen, deres certifikat som æresbier, og de holdt hver en lille tale.

Høstfest i Aarhus

Underholdningen var tilrettelagt således, at hver klasse i GUF havde sin del af programmet, der bestod af forskellige morsomme sketches, oplæsning og sang. Efter underholdningen blev der spillet op på grammofon til en god times høstbal, hvor vi alle svingede os på gulvet. Under dansen blev der serveret lagkage og andre forfriskninger. Festen sluttede med sang og bøn, og alle var enige om, at man havde haft en vidunderlig aften, med et godt humør og en god ånd til stede under hele festen.

Lørdag den 25. september deltog kirkens spejdere i en turnering med Aarhus skovkolonne. Vi startede i øsende regnvejr, men med vort bekendte gode humør, på en »dejlig« natmanøvre. Vi udholdt alle strabadserne og var ærlig talt godt trætte efter turen, men resultatet udeblev heller ikke, thi det viste sig, at af 23 deltagende patruljer blev vi placeret som nummer 2, og af de 9 troppe, som deltog, placerede troppen sig som den bedste. — Vi har også startet en ulveflok, hvor der den første aften, vi havde møde, var 3, men den efterfølgende var vi 7 til stede, og det tegner fint med vore spejdere her i Aarhus, og vi har al mulig grund til at være glade for fremgangen med spejderne, og vi håber og beder alle, at de fortsat må have støt fremgang med deres arbejde.

H. H.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Frederikshavn: Frederikhavn gren havde lørdag den 4. september inviteret medlemmer og undersøgere til en hyggeaften. Festen blev åbnet med sang og bøn, og grensforstanderen, broder Jens Christensen, bød velkommen. Distriktspræsidenten, ældste Werner S. Rønne, og ældste Laurel D. Madsen, begge fra Aalborg, foreviste tre meget interessante talefilm fra Amerika, afvekslende med anden underholdning; fru Magda Christensen oplæste et smukt digt, og ældsterne Allen Eliason og Grant Smith sang en duet. Der blev sluttet med sang og bøn, det var en dejlig, opbyggende aften. Til stede 21.

E. C.

DÅB

FREDERIKSHAVN:

18. september:

Åse Jensen Westergård Christiansen, døbt af ældste S. LaVar Christensen, håndspålæggelse af Bruno Naumann.

ODENSE:

18. september:

Asker Jensen, døbt af ældste Glenn Smith, håndspålæggelse af ældste Figat H. Breum.

Tove Minna Gehring Jensen, døbt af ældste Glenn Smith, håndspålæggelse af ældste Figat H. Breum.

Karin Jensen, døbt af ældste William Murri, håndspålæggelse af ældste Glenn Smith.

25. september:

Vibeke Harck Larsen, døbt af ældste Figat H. Breum, håndspålæggelse af missionspræsident Junius M. Sorensen.

RANDERS:

30. september:

Aksel Kristian Pedersen, døbt af ældste Bent A. Jensen, håndspålæggelse af ældste Fred. L. Gregersen.

Oda Pedersen, døbt af ældste Fred L. Gregersen, håndspålæggelse af ældste Bent A. Jensen.

Lillan Randrup Pedersen, døbt af ældste Bent A. Jensen, håndspålæggelse af ældste Fred. L. Gregersen.

Lissi Randrup Pedersen, døbt af ældste Fred. L. Gregersen, håndspålæggelse af ældste Bent A. Jensen.

Hans Jørgen Randrup Pedersen, døbt af ældste Bent A. Jensen, håndspålæggelse af ældste Fred. L. Gregersen.

Grethe Randrup Pedersen, døbt af ældste Fred. L. Gregersen, håndspålæggelse af ældste Bent A. Jensen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Ordinationer:

Vejle: 19. september: Hans Jørgen Sørensen ordineret til lærer af ældste Marlin R. Anderson.

Odense: 26. september: Erik René Elm ordineret til lærer af Erik Andersen.

Poul Helge Becker Pedersen ordineret til lærer af ældste Ernest Anton Jensen.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!

Jesper Birch Nielsen ordineret til lærer af ældste William Murri.

Harald Gjennerskov Fischer Jensen ordineret til præst af ældste Keith Mortensen.

Kristian Alexander Grundt Larsen ordineret til diakon af Terje Schiller.

Aarhus: 3. september: Børge Gottlieb Carlo Møller ordineret til diakon af ældste Finn Thomsen.

Jørn Frede Espersen ordineret til diakon af Svend Aage Staking.

Henry Christian Haupt ordineret til diakon af ældste Peer K. Kristensen.

Herning: 19. september: Thomas Christian Hyldgård ordineret til præst af ældste Gerald A. Jensen.

Randers: 4. oktober: Elo Eriksen ordineret til lærer af ældste Bent A. Jensen.

Alfred Peter Hjort Sørensen ordineret til lærer af ældste Fred. L. Gregersen.

Emigrationer:

Amager: Den 22. juli er Anny Birkelund Jensen emigreret til Brigham City, Utah.

Aalborg: Den 26. august er Anne-Lise Andersen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Herning: Den 16. september er Edgar Dodd, Ragna Katrine Henriksen Dodd, Tommy Dodd, Ivy Dodd, Alice Dodd og Thora Mary Ann Dodd emigreret til Las Vegas, Nevada.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

1. november:

Ældste Werner S. Rønne efter sidst at have arbejdet som distriktspræsident i Aalborg.

Ældste Finn A. Thomsen efter sidst at have arbejdet som distriktspræsident i Aarhus.

Werner S. Rønne.

Finn A. Thomsen.

»Skandinaviens Stjerne« i hvert hjem!